

Hoop

Van Andrew Ridker verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

De weldoeners

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Andrew Ridker

Hoop

Vertaald door Jan de Nijs

Ambo|Anthos
Amsterdam

De vertaler ontving voor deze vertaling een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

ISBN 978 90 263 6154 8

© 2023 Andrew Ridker

© 2023 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Jan de Nijs

Oorspronkelijke titel *Hope*

Oorspronkelijke uitgever Viking, Penguin Random House LLC

Omslagontwerp © Tyler Comrie

Omslagillustratie © Melissa Ann Pinney

Foto auteur © George Baier IV

Verspreiding voor België:
Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

voor altijd Erin Sellers

Het hongerbanket

AUGUSTUS 2013

‘Iedereen trekt een kaartje,’ zei Deborah Greenspan, die een rieten mandje in haar handen hield. ‘De kaartjes zijn verdeeld in drie verschillende inkomensklassen. Je klasse bepaalt waar je zit, met wie, en, het belangrijkste, hoeveel je vanavond te eten krijgt.’ Ze was klein en pezig, gespierd zonder een grammetje vet, en stond met ontspannen schouders en rechte rug voor een muur met granaatappelbehang van William Morris. ‘O ja, ik vergat nog bijna te zeggen dat op het kaartje ook een naam en een nationaliteit staan. Het is de bedoeling dat iedereen in zijn rol blijft. Dat is het spelelement. Het gaat natuurlijk om een stukje bewustwording, maar laten we vooral niet vergeten om ook gewoon plezier te hebben.’

‘Pardon,’ zei Karla Cantor. ‘Ik dacht dat iedereen zelf een gerecht mee zou brengen.’

Karla zat samen met haar man, Sidney, op een met zilverkleurig damast beklede bank die Deb onlangs had gekocht ter vervanging van de tweezitter die daar jarenlang had gestaan. Behalve de Cantors waren er die avond nog drie andere koppels aanwezig; de Selzers, de Sacksen en de Steins, dicht opeengepakt als een stel schoolkinderen dat gretig op de instructies van hun lerares wacht. Debs schoonmoeder, Marjorie, zat in een van de twee mahoniehouten bergère fauteuils – ook nieuw – te knikkebollen en dommelde af en toe even weg.

‘Helaas, Karla, maar evengoed bedankt voor de babka. Nee, de bedoeling van de avond is om in een gecontroleerde omgeving de gevulgen van de geboorteloterij na te bootsen.’

Karla knipperde met haar ogen. ‘De geboorteloterij?’

‘En de gevolgen. Daarom is het belangrijk om de kaartjes blind te trekken – zonder te spieken – om zeker te zijn van het toevalselement.’

‘Sorry,’ zei Karla, ‘ik geloof niet dat ik het helemaal begrijp.’

‘Tja, dan zul je even moeten afwachten, vrees ik,’ zei Deb met een diplomatieke glimlach.

De Greenspans woonden in een excentriek in Queen Anne-stijl gebouwd huis aan de noordzijde van Crowninshield Road, waar de bijzondere voorstedelijke rust van Brookline, Massachusetts, plaatsmaakt voor het trillende geraas van Commonwealth Avenue. Hier bedacht Deb haar buurtactiviteiten, hield ze feestelijke bijeenkomsten voor Democratische kandidaten en organiseerde ze sederavonden waarbij ze haar beroemde klapstuk – haar geheim: ze sprenkelde er een laagje Lipton-uienpoedersoep overheen – en zelfgemaakte gefilterde visj serveerde op borden die haar grootouders uit Polen hadden meegesmokkeld. Met zijn kanariegele houten gevel, de witte raamkozijnen en het rode pagodedak boven de voordeur onderscheidde het huis zich, net als zijn bewoners, van zijn grijze, gestuukte burens.

In tegenstelling tot de andere stellen in haar sociale kring was Deb niet in Brookline komen wonen ‘vanwege de scholen’. Ze was in deze bosrijke voorstad geboren en belichaamde, meer dan enig ander, de geest van gemeenschapszin en burgerlijke betrokkenheid die het zo’n bijzondere plek maakten om te wonen. Als ze geen geld inzamelde voor het innovatiefonds van de middelbare school, gaf ze leiding aan het hervestigingscomité van de synagoge, dat zorgde voor een woning, huisraad en vast werk voor immigranten. Ze bakte glutenvrije koekjes voor de klaar-over met coeliakie en nodigde overlevenden van de Holocaust uit om op de plaatselijke scholen te komen spreken. Nog lang nadat haar eigen kinderen van school af waren, fungeerde ze als betrouwbare begeleider bij excursies en leidde ze kinderen uit groep acht langs de voormalige textiel fabrieken in Lowell, of deelde ze condooms en flesjes water uit bij het jaarlijkse lgbt-dansfeest voor jongeren in het buurthuis.

Waar Deb de tijd vandaan haalde om al die goede werken te verrichten, terwijl ze ook nog twee ogenschijnlijk gelukkige en verstandige kinderen opvoedde, was een raadsel. Ze had hen grootgebracht met

zalm en *Positieve Discipline*, T. Berry Brazelton en naschoolse activiteiten, van tevoren geregelde speelafspraken, *Bill Nye the Science Guy* en verjaardagen in het kindermuseum van Boston en Plaster Fun Time. Ze las voor het slapengaan Maurice Sendak voor en liet hen luisteren naar een cassette met Caribische volksverhalen. Ze gaf ze lego en K'nex, een videospel om te leren typen, jaarkaarten voor het kunstmuseum in Boston en het poppentheater. Ze deed hen op zwemles bij het Joodse gemeenschapscentrum en 's middags volgden ze extra lessen op de Russian School of Mathematics.

Sommige mensen, onder wie Karla Cantor, vonden dat Deb té veel tijd in haar kinderen investeerde – dat haar mate van betrokkenheid bijna iets pathologisch had – maar al hadden ze dan kritiek op haar methodes, op het resultaat viel niets aan te merken. Haar dochter, Maya, werkte bij een vooraanstaande New Yorkse uitgeverij waarvan het logo, een fruitboom die kennis vertegenwoordigt, de ruggen sierde van de beste boeken die ze in huis hadden. Haar zoon, Gideon, deed een pre-medstudie aan de Columbia-Universiteit om later in de voetstopen van haar man Scott te kunnen treden.

'Je hebt er echt wat moois van gemaakt,' zei Gail Sacks, terwijl ze over de armleuning van de zilverkleurige bank streek. Gail, die haar volumineuze lijf in een vloeiende gebloemde kaftan had gehuld, bestierde een boetiek in Harvard Street en wist wel het een en ander over stoffen en kleuren.

'Na het eten zal ik je een rondleiding geven,' zei Deb.

'Je huis opnieuw inrichten kan behoorlijk in de papieren lopen. Ik vind het ongelooflijk dat je het niet eerst met mij hebt besproken,' zei Marty Selzer, haar financieel adviseur, met gespeelde verontwaardiging.

'Ze heeft het nauwelijks met mij besproken,' zei Scott. Hij zat in de tweede bergère fauteuil en leek de neiging te onderdrukken om zijn voeten naast een luxe-editie van *Frederick Law Olmsted: Designing the American Landscape* op de afgeschuinde salontafel te leggen. 'Ik voel me een vreemde in mijn eigen woonkamer.'

Scott had zijn eigen cardiologiepraktijk midden in Longwood, het medische kwartier van Boston, een conglomeratie van ziekenhuizen en medische faculteiten waar jaarlijks ruwweg een miljard dollar sub-

sidie van de National Institutes of Health heen ging. Ondanks zijn succesvolle praktijk stond hij altijd klaar voor vrienden en familie en voorzag hij iedereen die daarom vroeg van gratis medisch advies. Op zijn New Balance-sneakers mat hij een meter achtenzeventig, waarmee hij veruit de langste van het gezin was, en zijn enorme voorhoofd leek te wijzen op de grootte van het brein dat erachter schuilging. Door een infectie die hij als kind had opgelopen, zat zijn linkeroog half dicht, waardoor zijn gezicht altijd een licht spottende uitdrukking had. Het was alsof hij zijn leven van een afstand beschouwde en het bijna te mooi vond om waar te zijn.

‘Ik was me er niet van bewust dat ik toestemming moest vragen,’ zei Deb, terwijl ze met haar ogen het mandje volgde dat de kamer rondging. ‘Ik wist niet dat ik dat aan de heer des huizes moest voorleggen.’

‘Ho, ho,’ zei Scott. ‘Perlman is de heer des huizes, niet ik.’

‘Waar is hij eigenlijk?’

‘Hier, bij mij,’ zei Buddy Stein, terwijl hij de cypere kater op zijn schoot aaide. Buddy, die voor zijn pensionering directeur van de gemeentelijke dienst vervoer en infrastructuur was, en zich nu als adviseur bezighield met de ontwikkeling van de zeehaven, zat naast Karla Cantor op de bank. Zijn tengere kleine vrouw Judy had zich op de leuning genesteld. ‘Kun jij een kaartje voor me trekken, schat? Meneer hier ligt als een motortje te spinnen.’

‘Moet je horen,’ zei Scott, zijn dunne lippen vertrokken tot een scheef lachje. ‘Mijn liefvallige eega heeft onze kat aan een IQ-test onderworpen.’

‘Dat meen je niet.’

‘Perlman is een genie,’ zei Deb stralend.

‘Naar verluidt,’ zei Scott. ‘Al heb ik littekens die anders doen vermoeden.’

Sidney Cantor, die op zijn telefoon door een nieuwsfeed scrolde, stak zijn vrije hand in het mandje. ‘Nelson Mandela is net uit het ziekenhuis ontslagen.’

‘Doe dat ding weg,’ fluisterde Karla.

Bij het woord ziekenhuis schrok de moeder van Scott op uit haar slaap. ‘O!’ zei ze plotseling. ‘Mijn schouder!’

‘Gaat het, Marjorie?’ vroeg Judy Stein.

‘Mijn schouder doet pijn! Zo kan ik morgen niet terugrijden.’ Hoewel ze het grootste gedeelte van het jaar in Washington woonde, bracht Marjorie haar zomers door op Cape Cod, en dan bezocht ze haar zoon wanneer ze maar kon. Ze was een statige vrouw met een suikerspinkapsel en was vaak aanwezig op de feestjes van de familie Greenspan, die ze steevast verlevendigde met ongelooflijke – Scott zou zeggen onware – verhalen.

‘Ik breng je, mam,’ zei hij zuchtend. ‘Je hoeft alleen maar stil te zitten. Je kunt zelfs slapen als je wilt. Eerlijk gezegd maakt dat de rit voor mij een stuk draaglijker.’

‘Ik ga echt niet achter het stuur zitten, niet met deze pijn,’ zei ze, terwijl ze naar haar schouder greep. ‘Dan ben ik een gevaar voor mezelf en andere weggebruikers! Ik vrees dat ik hier nog een paar nachtes moet blijven logeren.’

‘Voor de laatste keer, mam, je hoeft niet te rijden, ik breng je. En je bent geopereerd aan je linkerschouder, niet aan je rechter.’

‘O,’ zei ze, terwijl ze blozend haar arm liet zakken. ‘Goddank.’

‘Kom eens hier, mam. Laat me eens naar je pinokkiale kwab kijken.’

Ze glimlachte bij de gedachte dat ze misschien toch iets mankeerde. ‘Pinokkiale kwab?’ vroeg ze. ‘Wat is dat?’

‘Leg jij het haar even uit, Deb?’

Zijn vrouw wuifde hem weg. ‘Laat mij erbuiten, alsjeblieft.’

‘Wat is het?’ vroeg Marjorie. ‘Ik wil het weten!’

‘Het deel van je brein dat lulkoek verzint,’ zei Scott grijnzend.

‘O!’ riep Marjorie uit. ‘Zien jullie hoe hij mij behandelt?’

‘Madiba is een van mijn helden,’ mompelde Sidney.

Gails man, de edelachtbare Larry Sacks, streek over zijn baard, die hij de hele zomer had laten groeien uit solidariteit met de Red Sox. ‘Graceland is misschien wel het beste album van de twintigste eeuw.’

Toen het rieten mandje de kamer was rondgegaan, ging iedereen op de hem toegewezen plaats zitten. Scott had verscheidene kaarttafeltjes uit de garage gehaald voor de gasten die in hoge- en middeninkomensklasse waren ingedeeld. De gasten met een laag-inkomenkaartje zaten op de grond.

‘Als iedereen zijn plaats heeft gevonden, beginnen we met de introductieronde,’ zei Deb.

Gail, die een hoog-inkomenkaartje had getrokken, beet het spits af. 'Ik heet Natasja,' zei ze. 'Hier staat dat ik getrouwd ben en zes kinderen heb.' Ze floot. 'Zes...! Ik woon in Moskou, en ik heb een winkel in handbeschilderde theepotten. Ik heb niet veel spaargeld, maar ik kan mijn gezin te eten geven en we hebben allemaal toegang tot sociale basisvoorzieningen.'

Marty, die aan de middeninkomenstafel zat, hief zijn glas. 'Op de sociale basisvoorzieningen!'

'Stel jij je maar als volgende voor, Marty,' zei Deb. 'Aangezien je je zo graag wilt laten horen.'

'Oké, eens even kijken,' zei hij, terwijl hij zijn kaartje bestudeerde. 'Ik heet Jamala. Ik woon met mijn man en kinderen in Jemen. We hebben een boerderijtje met drie koeien, en van de melk maken we boter en ghee.' Hij keek Deb aan. 'Je weet toch wel dat ik lactose-intolerant ben, hè?'

'Jij hebt dat kaartje zelf getrokken, Marty, daar kan ik niets aan veranderen.'

'Ik zeg het maar, als iemand wil ruilen...'

Deb zwaaide met haar vinger. 'Er wordt niet geruild.'

'Ach, natuurlijk,' zei Marty. 'De geboorteloterij.'

Een voor een stelde iedereen zich voor, door de korte persoons- en levensbeschrijving van hun kaartje op te lezen. Karla, die het hele gebeuren maar stom vond, al wilde ze dat ze het zelf had bedacht, was verbaasd dat de andere gasten er plezier in hadden. Ze leken te genieten van het spel, als het dat was, de mogelijkheid die Deb hun had geboden om even een leven aan te nemen dat volkomen verschilde van hun eigen leven. Enkelen van hen verzonnen zelfs details die niet op hun kaartje stonden, en anderen probeerden zich het accent aan te meten van het land van herkomst van hun personage. Het doen alsof ze ergens anders vandaan kwamen, alsof ze iemand anders waren, en de wetenschap dat dit rollenspel een goed doel diende, zorgde voor een uitgelaten, levendige sfeer in huize Greenspan.

Karla's verbazing werd nog groter toen Deb, zoals ze had aangekondigd, inderdaad drie compleet verschillende maaltijden begon te serveren. Degenen aan de tafel van de hoge-inkomensgroep kregen gebraden kip met saffraan, op een bedje van parelcouscous; het nog

sissende vel rook naar kaneel. Ze verdween weer naar de keuken en kwam terug met ondiepe kommetjes beboterde pasta die ze onder de gasten aan de tafel voor de middeninkomens verdeelde. Hoewel het kleine porties waren en de pasta zonder saus werd geserveerd, deed de damp die uit de kommetjes opsteeg Karla watertanden. En ten slotte gaf Deb de mensen uit de lage-inkomensgroep elk een schotelkje bruine rijst. Karla trok haar wenkbrauwen op toen ze haar schotelkje aanpakte en zag dat er verder niets meer kwam. Deb nam haar plaats voor de muur met het granaatappelbehang weer in.

‘Voor de volgende fase van de avond wil ik jullie vragen om je eigen gevoelens onder de loep te nemen. Hoge inkomens: voelen jullie je dankbaar? Schuldig? Lage inkomens: voelen jullie je tekortgedaan? Lijkt dit jullie een eerlijk systeem? Neem deze vragen mee in jullie tafelgesprekken.’

Bij Karla overheerste op dat moment vooral een hongergevoel. ‘Sidney,’ fluisterde ze in een poging haar man, en zijn pasta, aan de middeninkomenstafel te bereiken.

‘Amsterdams museum ontdekt nieuwe Van Gogh,’ mompelde hij.

‘Hoe kan een Van Gogh nou nieuw zijn?’ vroeg Marty. ‘De beste man is al honderd jaar dood!’

‘Hoeveel heb je gedronken, schat?’ vroeg zijn vrouw, Miranda.

Karla verorberde de rijst op haar schotelkje, maar dat was bij lange na niet genoeg om haar honger te stillen.

Op een onbewaakt moment ving ze Debs blik en wenkte haar. ‘Het is een fantastische avond,’ zei ze, ‘echt fantastisch. Maar zou het mogelijk zijn om de kaartjes te ruilen? Nu we allemaal hebben kunnen proeven – letterlijk en figuurlijk – wat het allemaal inhoudt?’

‘Tja,’ zei Deb, die op haar hurken was gaan zitten om op ooghoogte met Karla te komen, ‘het idee is nou juist dat je geen invloed hebt op de wereld waarin je geboren wordt.’

‘Dat snap ik. Maar het lijkt me dat dat iedereen inmiddels wel duidelijk is.’ Met haar ogen zocht ze steun bij de andere lage-inkomensgasten. ‘We begrijpen dat het leven niet altijd even eerlijk is. Dus is nu wellicht het moment aangebroken om met z’n allen te genieten van het heerlijke eten dat je hebt gemaakt.’

‘Ik vind het helemaal niet erg,’ zei Judy. ‘Ik vermaak me kostelijk!’

‘Dat hoor ik graag,’ zei Deb. ‘En het spijt me, Karla, maar ik kan de regels niet zomaar veranderen. Dat zou het doel van de avond volledig tenietdoen.’

‘Ik bedoelde het niet als kritiek, het was maar een suggestie.’

‘Ik begrijp het, maar ik denk dat we ons aan het plan moeten houden. Als iedereen klaar is met eten, zullen we gezamenlijk bespreken wat we ervan geleerd hebben.’

‘Ik heb gewoon de hele dag nog niets gegeten.’

‘Ik weet niet wat ik moet zeggen. Ik heb dit wekenlang voorbereid.’

‘Ik had begrepen dat iedereen iets te eten moest meebrengen.’

‘Heb je mijn mailtje wel gelezen?’

Karla omkleemde haar schoteltje met beide handen, een bedelares in een blouse van Chico. ‘Ik vraag alleen maar of ik niet nog iets te eten kan krijgen. Iets anders dan rijst.’

‘Wat staat er op je kaartje?’

Karla raapte haar kaartje van het vloerkleed. ‘Ik heet Esther. Ik verbouw rijst op Haïti.’

‘Wat denk je dat ze dan meestal eet?’

‘Rijst...’

‘Precies.’

‘... onder andere.’

‘Esther kan zich geen gebraden kip veroorloven.’

‘Maar ik wel. Karla Cantor kan zich die luxe wel veroorloven. Geef me dan tenminste de babka terug die ik heb meegebracht.’

‘Dat kan ik echt niet doen.’

‘Maar die heb ik zelf gebakken! Hij is van mij! Je kunt toch niet zomaar mijn babka confisqueren...’

Ze werd onderbroken door de luid rinkelende huistelefoon.

‘Pardon,’ zei Deb. Ze stond op en liep weg op de ballen van haar voeten, alsof haar hielen te goed waren om met de vloer in aanraking te komen. Karla keek naar Scott, die met zijn ene been over het andere geslagen en zijn handen verstrengeld achter zijn hoofd als een toonbeeld van tevredenheid aan de andere kant van de kamer zat. Het leek haar niet juist dat hij aan de middeninkomenstafel zat terwijl sommigen van zijn gasten op de grond zaten, maar als ze daarop zou wijzen, zou Deb waarschijnlijk zeggen dat die onjuistheid – die oneerlijkheid – precies was waar het om ging.

Scott vertelde een medisch verhaal. ‘Het betrof een drieënzestigjarige man met diabetes, vernauwde beenslagaders en hoge bloeddruk, die in het ziekenhuis werd opgenomen voor een onderbeenamputatie.’

‘Hij zag er vast geen been in om zijn ziektekostenverzekering te betalen!’

‘God, Marty,’ zei Miranda. ‘Laat hem zijn verhaal vertellen.’

‘Terwijl ze hem klaarmaken voor de operatie zien ze dat hij de letters DNR op zijn borst heeft getatoeëerd. Maar in zijn dossier staat dat hij wel degelijk gereanimeerd wil worden bij een hartstilstand, dus vragen ze hem waarom zijn tatoeage in tegenspraak lijkt te zijn met zijn dossier.’

‘En?’ vroeg Marty. ‘Wat zei hij?’

Deb stak haar hoofd om de hoek van de deur. ‘Scott? Het is voor jou.’

‘Wacht even,’ zei hij. ‘Even dit verhaal afmaken.’

‘Ik denk dat je beter even kunt komen.’

‘Ik ben bijna klaar. Hij zegt...’

‘Je moet echt even aan de telefoon komen,’ zei Deb, dwingend ditmaal.

‘Oké,’ zei Scott, en hij stond op uit zijn stoel. ‘Ik kom al.’

Het pikantste aan Scott en Deborah Greenspan was misschien wel dat ze er naar verluidt een ‘open’ huwelijk op na hielden. Dit gerucht, hoewel nooit bevestigd, deed al zo lang de ronde dat het het stadium van loze roddel allang was gepasseerd, en werd met enige regelmaat nieuw leven ingeblazen doordat Scott of Deb ergens in de stad met een vreemde was gezien. Zo beweerde Larry Sacks dat hij Scott had gezien in Aquitaine, de Franse bistro in Tremont Street, met een jonge vrouw die te jong en te uitdagend gekleed was om zijn dochter te kunnen zijn. Judy Stein en Miranda Selzer hadden Deb hand in hand over Inman Square zien lopen met een langharige man in een leren jack, hoewel Miranda volhield dat het een vrouw was geweest. Of die geruchten nu waar waren of niet – het feit dat niemand het zeker wist, deed vermoeden dat Scott en Deb, ondanks hun populariteit, weinig echte vrienden hadden –, ze leken heel aannemelijk. De Greenspans waren er altijd vroeg bij om nieuwe gebruiken te omarmen die nog niet algemeen aanvaard waren; Deb had lang voor de andere burens een composthoop. Bovendien wilden de meeste echtparen in Brookline

dat de geruchten waar waren. Ook al had bijna niemand het lef om het openlijk toe te geven, de geruchten gaven hun de hoop dat er een mogelijkheid was, hoe klein ook, dat zijzelf misschien ook ooit een open huwelijk zouden hebben.

Uit eerbied voor dit zeldzame moment van echtelijke spanning deden de gasten er het zwijgen toe toen Scott achter Deb aan de kamer uit liep.

Zodra ze verdwenen waren, zag Karla haar kans schoon. 'Gail,' fluisterde ze terwijl ze aan de zoom van Gails kaftan trok. 'Ga je dat nog opeten?'

'Wie is Gail?' vroeg Gail met haar beste Russische accent. 'Ik heet Natasja.'

'Kom op, Gail. Ik ben uitgehongerd.'

'Wie ben jij?'

'In godsnaam. Ik ben het, Karla. Geef me gewoon een stukje kip.'

'Ik ken geen Karla.' Haar accent was net als haar voorouders naar Brooklyn gevluht.

'Kom op, Gail. Even serieus.'

'Maar ik heet Natasja!'

Karla schudde vol ongeloof haar hoofd en plukte de laatste rijstkorrels van haar schoteltje. Ze bleef zwijgend zitten mokken terwijl de rest van het gezelschap hun maaltijd beëindigde, waarbij het gekeuvel om haar heen werd overstemd door het geschraap van bestek over lege borden.

'Ze blijven wel erg lang weg,' zei Judy.

Marty wiebelde met zijn voet. 'Ik wil weten hoe dat verhaal afloopt.'

'Is het afgelopen?' vroeg Sidney, die voor het eerst die avond van zijn telefoon opkeek. 'Het spel, bedoel ik. Zijn we klaar?'

'Ik wed dat hij lid was van een bende. Een motorbende! Daarom had hij die tatoeage.'

'Dit is toch geen manier om je gasten te behandelen,' zei Marjorie verbolgen.

'Misschien moeten we maar gaan afruimen,' zei Miranda.

Gail knikte. 'Dat is een goed idee.'

Maar Gail maakte geen aanstalten. Niemand deed iets. Ze zaten daar maar in de stilte die alleen werd verstoord door het rammelen van

hun maag, terwijl de hemel donker werd en de nieuwe staande lampen de ramen van de woonkamer in spiegels veranderden.

Het duurde een hele tijd voordat Deb terugkwam. Toen ze eindelijk weer in de woonkamer verscheen, leek er niets meer over te zijn van het geduld dat haar zo'n buitengewone gastvrouw maakte. Haar gezicht was rood aangelopen en er staken een paar grijze haren uit haar keurige bruine bobkapsel.

'Het spijt me,' zei ze en ze schraapte haar keel, 'maar ik vrees dat we het hierbij moeten laten.'

Buiten had de opstekende wind de grote blauwe afvalbakken op de stoep omvergeblazen. Het was geen storm, en zeker geen winterstorm – daarvoor was het nog veel te vroeg in het seizoen – maar wel een indicatie dat er iets mis was, dat het weer raar deed, van een storing in de atmosfeer. Sirenes gierden over Commonwealth Avenue. Boomtakken tikten tegen de ruiten.

'Alles in orde?' vroeg Gail.

'Ja hoor, niets aan de hand.'

Marty stak zijn hand op. 'Waar is Scott?'

Debs keel klopte toen ze slikte, alsof er een tweede, kleiner hart in vastzat. 'Hij is helaas verhinderd.'

'Lactose-intolerantie. Ik leef met hem mee.'

'Dat is hier niet aan de orde.' Ze sloot haar ogen en nam even de tijd om tot zichzelf te komen, waarna ze haar diplomatieke glimlach weer tevoorschijn toverde. 'Hij vroeg me jullie zijn welgemeende excuses over te brengen. Er is iets gebeurd op het werk.'

'Een medisch noodgeval?' vroeg Karla, die een beschuldigende wenkbrauw optrok. Het was niets voor Deb om een etentje zo vroeg en zo abrupt te beëindigen, zeker niet nadat ze de moeite had genomen om al die verschillende maaltijden te bereiden. Karla was vastbesloten om de reden te achterhalen. 'Het moet wel een noodgeval zijn als hij er zo plotseling door verhinderd is.'

Deb keek haar aan. 'Dat valt nog te bezien.'

'Laat ons dan tenminste helpen met opruimen,' zei Gail. Ze kwam overeind en begon de borden op elkaar te stapelen.

'Laat maar staan,' zei Deb.

‘Het is geen moeite, hoor.’

‘Ik meen het. Laat maar staan. Dat doe ik zo wel.’

‘En de discussie?’ vroeg Karla. ‘Ik dacht dat we nu de betekenis van de avond met elkaar zouden bespreken. Wat we ervan hebben opgestoken.’ Als ze moest zou ze het antwoord uit Deb trekken.

‘Werkelijk?’ zei Deb. ‘Dat ligt toch voor de hand?’

‘De geboorteloterij.’

‘Precies.’

‘En mijn babka?’

‘Die kom ik morgen wel even langsbrengen.’

‘Als je het niet erg vindt,’ zei Karla vriendelijk glimlachend, ‘neem ik hem liever nu mee. Om de een of andere reden ben ik volkomen uitgehongerd.’

Deb staarde haar even aan en gaf zich gewonnen. Toen ze terugkwam uit de keuken gaf ze Karla de nog in folie verpakte babka en liep door naar de voordeur, waar ze wachtte tot haar gasten hun spullen hadden verzameld. Hoewel haar houding perfect was, als van een balletdanseres, met de hielen tegen elkaar en de tenen naar buiten in de eerste positie, leek ze meer met haar ogen te knippen dan gewoonlijk, alsof het onverwachte telefoontje haar oog had aangetast. Toen Karla langs Deb naar buiten liep, meende ze de bittere geur van stress op haar gastvrouw te ruiken. Daar gingen ze, dicht tegen elkaar aan gedrukt schuifelden de stelen de zes stenen treden naar de stoep af. De elektriciteitsdraden liepen op hachelijke wijze tussen de bomen door die een bladerdak boven Crowninshield Road vormden, schommelend als de golven in een electrocardiogram. De wind boog de takken boven hun hoofd.

Sidney stak zijn telefoon in zijn zak en haalde zijn sleutelring tevoorschijn, die vol hing met klantenkaarten van Whole Foods en Costco. De Cantors woonden vlakbij, maar Sidney, die met zijn hybride auto wilde pronken (‘een op zesentwintig als de accu’s zijn opgeladen’), had erop gestaan dat ze de auto namen. Hij drukte op het knopje van de centrale deurvergrendeling. De koplampen flitsten. ‘Dat was vreemd,’ zei hij. ‘Vind je ook niet?’

Karla keek door het raampje aan de passagierskant. Deb stond in het portiek onder het rode pagodedak en hield een theedoek als een